# ԱՆԻՆ ԷՋՄԻԱԾՆԱԿԱ՞Ն ԹԷ ԱՆԹԻԼԻԱՍԱԿԱՆ

*Posted on November 13, 2014 by Keghart*



**Category:** Opinions

**Առօրեայ Մտորումներ**

Սեւակ Յակոբեան, Պէյրութ, 15 Նոյեմբեր 2014

Հայոց Ցեղասպանութեան հարիւրամեակի սեմին, այլ մտորումներու շարքին ունիմ հատ մըն ալ, որ վերջերս միտքս սկսած է չարչրկել: Հայոց Ցեղասպանութեան հարիւրամեակը, նաեւ հարիւրամեակն է մեր անլոյծ Դատին: Ցեղասպանութեան ոգեկոչումը մեր յաւիտեան պարտքն ըլլալով հանդերձ, արդե՞օք բնական է հարիւրամեայ անլոյծ Դատ ունենալ: Ճակատագի՞ր է այս, թէ գործելակերպի եւ ռազմավարութեան սխալ:

Յստակ տեսլականի մը եւ արհեստավարժական մասնագիտականութեան չգոյութիւն չի՞ նշանակեր սա, որուն պատասխանատուութիւնը հաւասարապէս կ'իյնայ մէն մի Հայ ազգային ու քաղաքական հաստատութեան եւ կազմակերպութեան ատենի ղեկավարութեան վրայ, որոնք սփիւռքի մէջ առաւել կամ նուազ չափով յաջող հայապահպանման շնորհակալ աշխատանք տանելով հանդերձ, հայկական պահանջատիրութեան յստակ եւ գործնական ու մանաւանդ միասնական սահմանում մը ըստ երեւոյթին չեն յաջողած ունենալ:

**Առօրեայ Մտորումներ**

Սեւակ Յակոբեան, Պէյրութ, 15 Նոյեմբեր 2014

Հայոց Ցեղասպանութեան հարիւրամեակի սեմին, այլ մտորումներու շարքին ունիմ հատ մըն ալ, որ վերջերս միտքս սկսած է չարչրկել: Հայոց Ցեղասպանութեան հարիւրամեակը, նաեւ հարիւրամեակն է մեր անլոյծ Դատին: Ցեղասպանութեան ոգեկոչումը մեր յաւիտեան պարտքն ըլլալով հանդերձ, արդե՞օք բնական է հարիւրամեայ անլոյծ Դատ ունենալ: Ճակատագի՞ր է այս, թէ գործելակերպի եւ ռազմավարութեան սխալ:

Յստակ տեսլականի մը եւ արհեստավարժական մասնագիտականութեան չգոյութիւն չի՞ նշանակեր սա, որուն պատասխանատուութիւնը հաւասարապէս կ'իյնայ մէն մի Հայ ազգային ու քաղաքական հաստատութեան եւ կազմակերպութեան ատենի ղեկավարութեան վրայ, որոնք սփիւռքի մէջ առաւել կամ նուազ չափով յաջող հայապահպանման շնորհակալ աշխատանք տանելով հանդերձ, հայկական պահանջատիրութեան յստակ եւ գործնական ու մանաւանդ միասնական սահմանում մը ըստ երեւոյթին չեն յաջողած ունենալ:

Հիմնուելով վերոյիշեալին վրայ եւ հարիւր տարիով ուշ տարուող վերջերս յայտնուող միջազգային

ատեաններու դիմաց պահանջատիրական աշխատանքներ ձեռնարկելու միտքերուն կամ ծրագիրներուն ի տես, մտահոգութիւն մը սկսած է յայտնուիլ մէջս։ Չպատահի յանկարծ այնպէս մը, որ ազգային մեր կարգ մը հաստատութիւններուն Հայ ժողովուրդի պահանջատիրութեան սահմանումը սահմանափակուի եկեղեցապատկան կալուածներու վերատիրացման պահանջքի հետապնդումով։

Մինչեւ այս կէտը, արդարացի կամ երեւակայական մտորումներս տանելի կամ լուսաբանութեամբ մը բուժելի կրնան ըլլալ։ Բուն մտահոգութինս սակայն այն է, թէ յանկարծ անցեալի մէջ ապրող կարգ մը մարդուկներ՝ ջուրը չտեսած բոպիկնալու տրամաբանութեամբ, ազգային լուրջ հարցի մը չվերածեն օրինակի համար Անիի եկեղեցիներուն արեւելեան թեմին թէ արեւմտեան թեմին պատկանելի ըլլալու ողբերգակատակերգութիւնը... որուն վրայ, ինչու չէ, գայ նաեւ աւելնալու Վասպուրականի Արծրունեաց Աղթամարի Կաթողիկոսութիւնը վերահաստատելու պահանջք մըն ալ՝ մեր այս երրորդ կաթողիկոսութեան աթոռանիստը սահմանելով անշուշտ ըստ հայոց պատմութեան՝ Վանայ Լիճի Աղթամար Վանքի Ս. Խաչ եկեղեցին, որպէս (cherry on top) «կարկանդակի գագաթին դրուած կեռաս»...։